

23. november. 1950.

I sit skrift FOLKEDDOMMEN OVER N.S. side 6 fusker biskop Berggrav ~~grovt~~ med liknelsen om den fortapte sønn. (Luk. 15).

Han skriver om denne liknelse: "Her sies det om bruddet at for faren var gutten som død." (Uthevet av Berggrav). Og en linje nedenfor: "Gud anerkjenner altså det uungæelige brudd":

Uttrykket å være som død for en, betyr på norsk intet annet enn at en ikke vil ha noe med vekommende å gjøre. Intet som helst annet. Og en må ha rett til å gå ut fra at en intelligent mann som ~~se~~ Berggrav har vært fullt oppmerksom på det, og at det er netopp det han vil ha sagt.

Men i bibelen står det: "Thi denne mån Søn var død og er blit levende igjen, var tabt og er funden". Faren anså altså sønnen for død, og det er noe helt annet enn Berggravs: "... for faren var gutten som død".

Det står intet om at faren hadde brutt med sønnen, det står intet bebreidende ord fra faren til sønnen hverken ved avreisen eller hjemkomsten. Faren hadde altså ikke brutt med sønnen fordi om denne reiste hjemmefra. Den eneste bebreidelse i hele liknelsen er farens bebreidelse mot den eldste hjemmeværende sønn, som ville etablere isfront mot sin yngre hjemvendende bror. Berggravs innstilling er som den hjemmeværende søns.

Luk. 15 kap. inneholder intet annet enn liknelsene om det tapte får, den tapte sølvpenge og den fortapte sønn. Alle disse liknelser uttrykker bare gleden og takknemligheten over å få det tapte tilbake, og var en revselse til "Farisæerne og de Skriftlærde (som) knurret sig imellem og sagde: Denne tager imod Syndere og æder sammen med dem." *Liknelsen kan ikke under noen omskuldighet brukes som Berggrav har gjort om den fortapte sønn.*
 I stedet for å anvende liknelsen mot N.S. skulle Berggrav tatt den til seg. *missbruket.*

~~Denne~~ Liknelsen om den fortapte sønn inneholder altså intet som helst om brudd eller straff, men mener derimot sterkt til forsoning. Og det er bare en mann med ~~sterkt utpreget~~ interesse for "ord med dobbelt bunn" som kan få vridt denne liknelse om til at "Gud altså anerkjenner det uungæelige brudd". Det er Berggravs men ikke Jesu ord.

Det er typisk for denne manns skrivemåte, at han finner frem de hardeste bibelsteder, river dem løs fra sin virkelige sammenheng, siterer disse ordrett og anvender dem på helt andre forhold enn de opprindelig er myntet på, men omskriver og vrir om hvor ordrett gjengivelse ikke passer hans formål. *Det er ikke som bruddet.*

 Berggravs bruk av liknelsen er et falsk og vilddig misbruk som mot N.S. skulle han tatt den til seg selv.